

SPEEL MET MIJ

INDIGO BLOOME

Speel met mij

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel *Destined to Play*
Oorspronkelijke uitgever: Harper Collins Publishers
Vertaling: Textcase
Omslagfotografie John Paul Urizar
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

2012 Indigo Partners Pty Limited 2012
Copyright voor de Nederlandse taal © 2012 Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2012

ISBN 978-94-016-0017-0 / NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn moeder,
die mij door haar onvoorwaardelijke liefde,
steun en opvoeding vanaf de dag dat ik werd geboren,
in staat heeft gesteld mijn dromen waar te maken
steeds opnieuw*

'Heb jij wel eens het gevoel dat spelen je enige bestemming is?'
'Alleen in mijn dromen...'

VOORWOORD

Als ik toen had geweten wat ik nu weet, zou dat iets uitmaken?

Ik weet niet hoe of waarom mijn leven zo snel zo drastisch veranderde. Tegelijkertijd lijkt het nu verder te gaan alsof er nooit iets is gebeurd. Het begon allemaal met een weekend dat achteraf gezien misschien nooit had moeten plaatsvinden. Diep van binnen heb ik echter het gevoel dat het gewoon zo heeft moeten zijn...

Het geeft me het gevoel dat ik ben meegesleurd in een wervelwind van psychologische en seksuele gedachten die ontstond zonder enige vorm van waarschuwing vooraf – of had ik gewoon de voortekenen gemist? Hoe dan ook, wat geweest is, is geweest, wat komt, komt. Ik weet alleen niet hoe het zal eindigen en of ik de reis überhaupt overleef.

DEEL I

‘Geen enkele vorm van alledaags werk dat door een man wordt gedaan is even moeilijk of even verantwoordelijk als het werk van een vrouw die een gezin met kleine kinderen grootbrengt; want op haar tijd en kracht wordt niet slechts elk uur van de dag een beroep gedaan, maar ook vaak elk uur van de nacht.’

— Theodore Roosevelt

Ik ben er vrijwel zeker van dat alles geregeld is voor het gezin als ik straks zelf op pad ga.

Tassen voor de kinderen ingepakt.

Extra eten klaargemaakt.

Kampeerspullen geregeld.

Jordan en Elizabeth gaan voor de eerste keer een week de wildernis in waarbij, gezien de aard van de geplande buitenactiviteiten, alle vaders gecharterd zijn om te helpen. Vanuit de moederrol gezien een fantastisch idee, maar we weten diep in ons hart allemaal dat we ze zullen missen vanaf de eerste nacht dat ze weg zijn. De kinderen waren er ondersteboven van toen de expeditie vanwege een gebrek aan geld en ondersteuning voor de Tasmanian Wilderness Foundation, geannuleerd dreigde te worden. Gelukkig bood het sponsorschap van het Fathers4Kids-programma op het nippertje uitkomst en kon het uitje alsnog plaatsvinden. De kinderen zijn zo opgewonden. Als ik er zo over

nadenk, lijkt dit avontuur zelfs bij mijn man Robert een ervaring teweege te brengen, zo begaan is hij ermee. Meer dan ik hem in jaren heb gezien. Het zal wel iets te maken hebben met mannen en hun ontdekkingsdriften – aangewakkerd door een geheimzinnig oergevoel. Of misschien is hij gewoon blij om van mij verlost te zijn. Hoe dan ook, hij is net zo opgewonden als de kinderen en ze hebben allemaal slapeloze nachten in afwachting van het grote avontuur waarbij ze de westkust van de Tasmaanse wildernis zullen doorkruisen op zoek naar de ongrijpbare Tasmaanse tijger.

Ik heb besloten om de tijdelijke afwezigheid van de kinderen in mijn leven zo goed mogelijk te benutten door een reeks lezingen af te ronden die ik de afgelopen maanden steeds voor me uit had geschoven omdat ‘het niet goed uitkwam’. En dus maak ik me op voor vluchten naar Sydney, Brisbane, Perth en Melbourne om mijn laatste bevindingen met postacademische studenten, academici en andere professionals in hun vakgebied te delen.

Ik moet me nu echt even op mezelf concentreren om me voor te bereiden op de eerste lezing vanmiddag in Sydney. In mijn hoofd loop ik mijn checklist na – ik heb mijn aantekeningen, sheets, discussieonderwerpen, stellingen voor de workshop, laptop en mobiel, dus dat zit goed. Ik vind het onderzoek naar visuele stimulatie en de impact daarvan op de ontwikkeling van perceptie nog steeds boeiend en zelfs nu dwalen mijn gedachten af naar mijn werk en ik overweeg spontaan een andere draai te geven aan een van de uitdagende stellingen die ik voor de lezingen heb ontwikkeld...

Opeens word ik me intens bewust van de vlinders in mijn buik. Ik moet me zelfs even vasthouden aan het aanrecht om mijn balans terug te vinden. Vreemd, normaal gesproken ben ik nooit zenuwachtig voor een lezing. Eerder het tegenovergestelde, want ik vind het echt leuk om te doen. De uitdaging om een nieuw stel hersens te interesseren, met elkaar sparrende intellectuelen

in hun zoektocht naar diepere en bredere kennis – fantastisch!
Maar waarom in vredesnaam dan deze vlinders?

Ik neem even de tijd om het gevoel te onderzoeken en waag een poging de bron ervan te achterhalen. Op sommige mensen komt dit misschien raar over, maar het is iets dat me altijd heeft geïntrigeerd. Het gevoel is intenser dan gebruikelijk en het komt zeker niet door de lezing. Misschien is het de reis weg van mijn gezin. Nee, het is niet dat ik niet eerder van hen ben weggeweest, zeker voor werk. Ik verbreed mijn gedachtegang door ook de rest van het weekend erbij te betrekken als ik opeens stop – mijn maag maakt opnieuw een sprongetje. Tot mijn verbazing haal ik instinctief adem op de gedachte aan mijn ontmoeting bij het InterContinental hotel om vijf uur vanmiddag met Jeremy.

Dr. Jeremy Quinn. Mijn universiteitsmaatje, mijn beste vriend, de man die mijn ogen en mijn lichaam voor de wereld opende op manieren die ik nooit voor mogelijk had gehouden. Hij kende me door en door toen we jong waren en we hebben samen ongelooflijk veel beleefd. Het is moeilijk voor te stellen na al ons dwaze gedrag tijdens de vele jaren aan de universiteit, maar Jeremy is nu een van de meest gerespecteerde en vooraanstaande doctoren op het gebied van medisch-wetenschappelijk onderzoek in Australazië – ik durf niet ‘in de wereld’ te zeggen, want het blijft tenslotte Jeremy. Hij is net terug van een presentatie van baanbrekend onderzoek aan de Universiteit van Harvard met emeritus professor E. Applegate.

Jeremy had altijd al de neiging om conventionele grenzen en wijsheden op te rekken, constant op zoek naar onbekende, onverwachte of onvoorziene oplossingen voor de meest onoverkomelijke medische problemen. Ik las zelfs onlangs in een krantenartikel dat hij een vergadering had gehad met niemand minder dan Melinda en Bill Gates in combinatie met het onderzoek van hem en professor Applegate in New York. Het lijkt alsof hij zich met de groten der aarde weet te meten. Ik veronderstel, nu ik

erover nadenk, dat hij altijd al over de vastberadenheid en het potentieel beschikte om meesterschap in zijn gekozen vak te bereiken. Het is verbazingwekkend wat hij in minder dan veertig levensjaren heeft bereikt. Hij is een uitzonderlijk getalenteerd mens, zowel intellectueel als emotioneel, en mensen verkeren graag in zijn gezelschap. Het lijdt geen twijfel dat al deze eigenschappen, samen met zijn harde werken, hebben bijgedragen aan het succes waarvan hij nu hopelijk geniet.

Mijn carrière moet ik aanpassen aan mijn gezinsleven, nou ja, aan de kinderen eigenlijk; Jeremy's carrière is zijn leven, min of meer. Hij is altijd vastberaden geweest in zijn zoektocht naar medische behandelingen en was nauw betrokken bij ontdekkingen die de westerse wereld tegenwoordig bijna als vanzelfsprekend beschouwt. Het verbaast me niet dat hij met zijn persoonlijke motivatie en drive geen tijd heeft gehad om zich te settelen of om die ene speciale persoon te zoeken om zijn leven mee te delen. Voor zover ik weet dan. Hij heeft altijd belangstelling gehad van het andere geslacht, als een George Clooney van de medische wereld; hij lijdt in elk geval niet onder een gebrek aan aandacht.

Maar goed, hierdoor maakt mijn maag dus sprongetjes en dat is natuurlijk ronduit belachelijk op mijn leeftijd. Er vormt zich een glimlach om mijn mond, want enigszins vermakelijk is het wel dat ik nog steeds in staat ben als een tiener dit soort vlinders te ervaren. Ik ben opgewonden en een beetje zenuwachtig voor een weerzien met hem na zo'n lange tijd. De herinneringen aan onze studietijd komen nog steeds bovendrijven en achtervolgen me als ik me alleen voel en in een duistere, sensuele bui ben, meestal in de vroege ochtenduur...

Waar ben ik toch mee bezig? Ik mis het vliegtuig nog als ik niet in beweging kom!

'Oké, kinderen? Waar zijn jullie? Ik heb zoenen en knuffels nodig voor ik vertrek – we zien elkaar tien hele dagen niet!' Dikke knuffels met het gezin volgen. Ik zeg dat ik meer van hen houd

dan van het leven zelf en wens ze een geweldig avontuur in het wilde westen toe terwijl ze een poging doen die ongrijpbare tijger op het spoor te komen. Volgens de geruchten is hij blijkbaar onlangs nog gespot. Ik weet zeker dat hij op een groep schoolkinderen wacht om opnieuw ontdekt te worden! Hoe dan ook, de opwinding en het optimisme van de kinderen werken aanstekelijk.

‘En doe voorzichtig,’ waarschuw ik, terwijl ik ze ervan verzeker dat ik niet kan wachten totdat ik hun verhalen bij thuiskomst tot in detail hoor.

Het geluid van een claxon kondigt de komst van mijn taxi aan en ik doe een laatste check om er zeker van te zijn dat ik alles bij me heb. Gelukkig zijn de vlinders tot bedaren gekomen. Mijn lippen raken nauwelijks de wang van mijn man als ik hem gedag zeg en hem aandrings goed voor mijn kinderen te zorgen en er toch vooral op te letten dat ze voorzichtig doen. In een flits vraag ik me af wanneer onze relatie zo plastisch is geworden, zo platonisch... Ik heb te veel aan mijn hoofd om op zoek te gaan naar het antwoord op die vraag en wens ze nog snel allemaal een mooi avontuur toe terwijl mijn man plichtsgetrouw mijn tas in de auto zet. Ik zwaai en blaas handkusjes door het raam naar de kinderen terwijl de taxi het pad afrijdt, op weg naar de luchthaven.

***

Concentratie, concentratie, concentratie! Ik zeg het constant tegen mezelf, maar het is tegen dovemansoren. Ik kan me vandaag totaal niet concentreren en dat is extreem ongebruikelijk. De gezagvoerder heeft het over goed weer, een rustige vlucht, geen vertragingen. Stewards en stewardessen zeggen dat ik mijn stoelriem vast moet maken en het tafeltje voor me moet opklappen, zoals ze dat elke vlucht doen. Alsof ik dat niet weet, jemig, denk

ik, en mijn irritatie verbaast me. Maar natuurlijk doe ik prompt wat er van me gevraagd wordt, omdat ik geen scène wil maken. Met tegenzin doe ik mijn aantekeningen weg en ik sluit mijn ogen even terwijl het vliegtuig langzaam in de richting van de startbaan manoeuvreert. Ik voel hoe mijn borst bij elke ademhaling langzaam op en neer gaat. Het gezicht van Jeremy flitst door mijn hoofd, zijn mooie, brutale lach en mistig groene, naar het lijkt bodemloze ogen... zijn lippen die zachtjes mijn nek kussen... zijn vingers die licht mijn tepels liefkozen... om ze vervolgens plagend tot leven te brengen...

Wat ben ik aan het doen? Ik roep mijn gedachten abrupt een halt toe. Dit is absurd. Ik dwing mezelf terug in het hier en nu en merk plotseling dat we al in de lucht zijn en dat het teken 'stoelriemen vast' is uitgeschakeld. Ik slaak een zucht van verlichting. Oké, terug naar mijn lezing. Ik houd me voor dat ik genoeg discipline heb om mijn gedachten nog geen seconde af te laten dwalen.

Ik heb discipline, zeg ik tegen mezelf. Mijn huis, carrière en leven heb ik over het algemeen goed georganiseerd. Ik houd van mijn gezin en mijn werk en ik heb lang en hard gestudeerd om te komen waar ik ben. Dr. Alexandra Blake. Ik werk tussen de zakenwereld en de academische wereld in, wat goed past bij mijn studies in zowel bedrijfskunde als psychologie. De combinatie van die twee heeft in financieel opzicht goed voor me uitgepakt en ik ben dankbaar dat ik een van de gelukkige mensen in het leven ben die van hun werk houden en gepassioneerd bezig zijn met wat ze doen. Ik ben wel even klaar met de zelfbevestiging en affirmaties nu... Ik moet nadenken over de presentatie van vandaag.

Opnieuw overdenk ik het onderwerp van de lezing die ik over slechts een paar uur aan zo'n vijfhonderd mensen zal geven. Door dit gegeven word ik eindelijk alert. Ik overweeg de inzet van een paar extra vragen en uitdagingen om de discussie op gang te brengen en om het publiek aan het denken te zetten. Het